# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 43979**

гр. София, 09.11.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Трето отделение 81 състав,** в публично заседание на 05.11.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Стоян Тонев**

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **10834** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на "АРПАУТО" ООД, ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от управителя Ю. С. Л., чрез адв. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №26-4332-004299/18.08.2026г. за налагане на ПАМ по чл.171 т.2а б.“а“ от ЗДвП,издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР.
В жалбата се посочва, че автомобилът, собственост на "АРПАУТО" ООД е отдаден под наем на 08.05. 2026г. на Б. И. С. с договор за наем на МПС, приложен.В договора изрично е записано, че С. е представил СУМПС изд. на 29.05.2024г. и валидно до 29.05.2034г.Представляващия "АРПАУТО" ООД, с оглед представеното валидно СУМПС и обстоятелството, че вече не се изисква талон за контролни точки, не могъл да знае или предполага, че Б. И. С. е загубил правоспособност.Собственикът е предоставил автомобила на 08.05. 2026г. на валидно правно основание на друго лице, притежаваща валидно свидетелство за управление на МПС/ което не е било отнето към този момент/ и не би могъл да знае или предполага, че С. е загубил контролните си точки, поради което прилагането на ПАМ в случая представлявало санкция, несъответстваща на целта на закона.Налагането на ПАМ на собственика на автомобила при горните обстоятелства не постигало превантивните цели на закона, нарушавало принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК и засягало правото на собственост.В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата и акцентира на това, че въпреки дадените изрични указания от съда, ответникът не е представил доказателства в подкрепа на твърденията си, че на водача са отнети всички контролни точки, а имало доказателства за отнети 20 к.т. Дори да са му били отнети и 30 к.т., макар да не се установява

това, тъй като не е бил представен един от актовете,то водачът би следвало да има още 9 контролни точки. Иска се отмяна на ЗППАМ.Заявява се претенция за разноските по делото, като се представя и списък на разноските.
Ответникът, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява.
СГП не изпраща представител и не изразява становище по спора.
Административен съд - София град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
С обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка на "АРПАУТО" ООД е наложена ПАМ по чл.171 т.2а б.“а“ от ЗДвП - прекратяване регистрацията на ППС на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач, за срок от 6 месеца.ЗППАМ е издадена при фактически обстоятелства, че "АРПАУТО" ООД е собственик на товарен автомобил Д. С. с рег. [рег.номер на МПС] , чието МПС е управлявано от Б. И. С. с [ЕГН] на 31.07. 2026г. около 21,50 часа в [населено място] с посока на движение по [улица]от [улица]към [улица], С. е управлявал МПС след като е загубил е правоспособност по реда на чл. 157, ал.4 от ЗДвП, за което му е съставен АУАН. Видно от АУАН серия GA№4369561/31.07.2026г., съставен срещу Б. И. С. с [ЕГН], в същия е отразено, че това лице ,на посочените по- горе място и време е управлявал автомобила Д. С., след като е загубил правоспособност по чл. 157, ал.4 от ЗДвП, поради отнети всички контролни точки. С АУАН от 31.07. 2026г. е иззето СУМПС на С..
По делото са приети като доказателства представените с изпратената по електронен път административната преписка такива, доказателства за компетентност на органа издал ЗППАМ, доказателства за връчване на ЗППАМ, акт за установяване административно нарушение и ЗППАМ.
При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на АССГ прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна, макар и точно не по изложените от жалбоподателя доводи.
На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП. С оглед представените заповеди, издадени съответно от Министъра на вътрешните работи и от Директора на СДВР, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган.
Актът е издаден в писмена форма, но при липса на мотиви, в частност на конкретни фактически съображения на органа. В заповедта са посочени правните основания за издаване на акта - чл. 22 ЗАНН и чл.171 т.2а б.“а“ от ЗДвП. В ЗППАМ не са изложени фактическите основания, въз основа на които органът е достигнал до правното заключение за прилагане на ПАМ, в частност относно отнетите контролни точки, като не е посочено колко са максималните контролни точки и колко от тях са отнети, с кои актове /ЕФ,НП/ са отнети контролните точки, дали и кога са влезли в сила тези актове. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, административният акт трябва да съдържа фактически и правни основания за издаването си. В случая, в оспорената заповед не са посочени конкретните фактически основания, които органът е съобразил, за да изведе правния си извод, че са били налице основанията по чл. 157, ал. 4 ЗДвП относно водача С., а оттам и

основанията за налагане на ПАМ на собственик, чието МПС е управлявано от неправоспособен водач. Съдът проверява индивидуалния административен акт за наличието на реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК, включително и за фактическите основания за издаването му. Изписването на хипотезата на правната норма, без свързването на предвидените в нея условия и обстоятелства с конкретния казус не е изпълнение на задължението по чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Липсата на мотиви води до незаконосъобразност на акта и е основание за отмяната му.
Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП - „За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година“ . В случая ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена в хипотезата на собственик, чието МПС е управлявано от лице, което не е правоспособен водач. Съгласно чл.157,ал. 4 от ЗДвП- водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. При изчерпване на контролните точки правоспособността се губи, но това настъпва ex lege, съгласно чл.157,ал. 4 от ЗДвП. Съгласно чл. 157, ал.1 от ЗДвП, при издаване на свидетелство за управление притежателят му получава определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения, като новият водач получава две трети от максималния брой контролни точки, а оставащите една трета контролни точки получава след придобиване на 24 месеца стаж като водач на моторно превозно средство. Съгласно чл.2 ал.1 и ал.2 от Наредба № Із-2539 от 17.12.2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение - „Максималният размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е 39. При първоначално издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство притежателят му получава 26 контролни точки за отчет на извършваните от него нарушения на ЗДвП“. В случая С. е имал 26 к.т. като нов водач, а не 39, както счита процесуалния представител на жалбоподателя. Съдът е дал ясни указания на ответника да представи доказателства с кои точно актове, кога са връчени и са влезли в сила, са отнети контролни точки на С.. Ответникът е представил доказателства за отнети 20 контролни точки. Представената справка от информационната система на МВР – „справка/ картон на водача“, в която е записано, че е загубил всички контролни точки, не може надлежно да удостовери това обстоятелство.
В Решение № 10220 от 27.07.2010 г. по адм. д. № 4648/2010 г., VII отд. ВАС приема -„…Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 АПК административният орган е този, който трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта. А влизането в сила на наказателното постановление е факт, който обосновава налагането на мярката. Представената справка не е релевантно доказателство. Съдът правилно е задължил ответника да представи релевантни доказателства досежно влизането в сила на постановлението, но след като органът не

е представил такива, неправилно е приел в мотивите, че влизането в сила на постановлението е надлежно доказано. С това наказателно постановление са отнети 4 контролни точки. Тъй като по делото не е доказано, че наказателно постановление № 1506 от 21.06.2005 г. е влязло в сила, то съдът не е следвало да го цени при преценката си за законосъобразността на оспорения акт…“;
В Решение № 1361 от 01.02.2019 г. по адм. д. № 10056/2018 г., VIII отд. ВАС приема- „За да установи фактът, че НП са влезли в сила касаторът е представил по делото извадки от системата поддържана от МВР относно наложените с НП санкции на водачите на МПС. С тях установява и влизането в сила на НП…. Съдът е посочил, че за да е налице основание за прилагане на ПАМ от категорията на процесната, то следва да бъде установено, че НП въз основа на които се отнемат контролните точки са влезли в сила… Следва да се отбележи, че така изготвените справки нямат белезите на официални документи. В този смисъл неоснователно касаторът твърди, че съдът ги е пренебрегнал при произнасянето си. Справките не могат да се ползват с доказателствена сила, тъй като не съдържат отбелязване от кого и в какво качество са изготвени. Те установяват единствено факта на вписването на определени данни в информационната система на МВР. Налице е само едно твърдение на ответника, че посочените НП са издадени и влезли в сила, както и че като последица от тях са отнети определени контролни точки…“.
С други думи, в тежест на административния орган е да докаже, че водачът е загубил правоспособността си, съгласно чл.157,ал. 4 от ЗДвП, поради загуба на всички контролни точки, след като ПАМ е наложена в хипотезата на собственик, чието МПС е управлявано от неправоспособен водач, като представи като доказателства актовете с които са отнети контролните точки, доказателства кога са връчени тези актове и кога са влезли в сила, а в случая са налице доказателства за отнети общо 20 к.т. , от общо 26 к.т., по фишове №№ GT 19424965/01.04.2026г. и GT20299804/24.04.2026г. Въпреки указаното от съда не е представен акта от 05.02.2026г., с който също би следвало да са отнети контролни точки, доказателства дали и кога е връчен и влязъл в сила. Относно представената „справка/ картон на водача“, както е посочено в Решение № 10220 от 27.07.2010 г. по адм. д. № 4648/2010 г., VII отд.- „представената справка не е релевантно доказателство“ - тъй като „установява единствено факта на вписването на определени данни в информационната система на МВР „ - Решение № 1361 от 01.02.2019 г. по адм. д. № 10056/2018 г., VIII отд. на ВАС. По така изложените съображения ЗППАМ подлежи на отмяна и като материално незаконосъобразен акт.
Жалбоподателят претендира разноски, поради което ответникът следва да бъде осъден да му заплати такива. Разноски са направени и доказани в размер на 525,56 евро, от които - 25,56 евро за държавна такса, 500 евро за адвокатски хонорар. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път,задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Видно от приложения в оригинал договор за правна помощ в случая сумата от 500 евро е заплатена в брой.
Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, в настоящия състав

Р Е Ш И:

Отменя по оспорването по жалба на "АРПАУТО" ООД, ЕИК[ЕИК], [населено място], чрез адв. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №26-4332-004299/18.08.2026г. за налагане на ПАМ по чл.171 т.2а б.“а“ от ЗДвП,издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Осъжда СДВР да заплати на АРПАУТО" ООД, ЕИК[ЕИК] сумата от 525,56 евро за разноски по делото за адвокатски хонорар и държавна такса.
Препис от решението да се изпрати на страните.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: